

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4391/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 309

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นบิดาเลี้ยงของผู้เสียหายบังคับกระทำชำเราผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี และมีใช้ภริยาของจำเลย โดยข่มขู่ผู้เสียหายว่าห้ามนำเรื่องไปบอกใคร มิฉะนั้นจะให้หมอ้วยะเพศของจำเลยตลอดชีวิต พฤติการณ์ดังกล่าวจำเลยกระทำการในลักษณะที่ตนมีอำนาจบังคับเหนือผู้เสียหายซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลย โดยผู้เสียหายต้องมีความยำเกรงเชื่อฟังกระทำตามคำสั่งของจำเลย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอันใดของจำเลย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 285, 309 นับโทษจำคุกของจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.701/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285, 309 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอันใด รวม 3 กระทง ลงโทษจำคุกกระทงละ 10 ปี 8 เดือน ฐานข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใดหรือไม่กระทำการใด รวม 3 กระทง ลงโทษจำคุกกระทงละ 1 ปี รวมจำคุก 33 ปี 24 เดือน นับโทษจำคุกของจำเลยต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ.701/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาลับ ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เด็กหญิง ป. เกิดเมื่อวันที่ 18 กันยายน 2555 ขณะเกิดเหตุมีอายุ 7 ปีเศษ เป็นบุตรของนาย บ. กับนางสาว อ. ต่อมาเมื่อต้นปี 2560 นาย บ. กับนางสาว อ. ได้เลิกร้างต่อกัน หลังจากนั้นในเดือนเมษายน 2561 นางสาว อ. แต่งงานกับจำเลย และพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านเกิดเหตุ พร้อมด้วยผู้เสียหายและเด็กหญิง ย. ซึ่งเป็นพี่น้องฝาแฝดกับผู้เสียหาย คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์มีผู้เสียหายซึ่งเป็นประจักษ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์ในขณะที่เกิดเหตุเพียงปากเดียวมาเบิกความเรื่องนี้ก็มีเหตุผลน่าเชื่อถือ เพราะการเบิกความของพยานปากนี้เป็นเรื่องตรงไปตรงมา และสามารถเบิกความถึงเหตุการณ์ที่ถูกจำเลยกระทำชำเราได้เป็นขั้นตอนตามลำดับ ปราศจากการปรุงแต่งตามภาษาเด็กที่ไร้เดียงสา โดยไม่มีพริษฐ์ว่าจะมีผู้ใดมาเลี้ยมสอนเพื่อให้บิดเบือนข้อเท็จจริงแต่ประการใด ถ้าผู้เสียหายไม่ถูกจำเลยกระทำชำเราจริง ก็คงไม่กล้านำเหตุการณ์ที่น่าอัปยศอนั้นแกล้งใส่ร้ายจำเลยซึ่งเป็นบิดาเลี้ยงของตนให้ต้องรับโทษทางอาญา ซึ่งตามปกติแล้วผู้เสียหายต้องให้ความเคารพยำเกรงจำเลยเพราะเป็นหัวหน้าครอบครัวและเป็นผู้ดูแลผู้เสียหาย จึงไม่มีเหตุผลใดที่ผู้เสียหายจะเบิกความเพื่อปกป้องรำจำเลย อีกทั้งจุดเริ่มต้นการดำเนินคดีแก่จำเลยก็ได้รับความจากนาย ว. ซึ่งเป็นตาของผู้เสียหายว่าผู้เสียหาย เด็กหญิง ย. และเด็กหญิง พ. มาหานาย ว. โดยเด็กหญิง พ. เล่าให้ฟังว่า จำเลยให้

ผู้เสียหายอมอ้วยวะเพศให้ นาย ว. จึงถามผู้เสียหายอีกครั้งว่าเป็นความจริงหรือไม่ ผู้เสียหายยืนยันว่าเป็นความจริง นาย ว. จึงไปแจ้งเรื่องดังกล่าวให้ผู้ใหญ่บ้านทราบ และยังได้บอกให้บิดาและมารดาของผู้เสียหายทราบด้วย ผู้ใหญ่บ้านแนะนำนาย ว. ให้ปรึกษาเรื่องดังกล่าวกับกำนัน ต่อมากำนันได้สอบถามผู้เสียหาย และผู้เสียหายก็ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง จากนั้นนาย ว. พร้อมด้วยผู้ใหญ่บ้าน ผู้เสียหาย เด็กหญิง ย. และเด็กหญิง พ. ได้เดินทางไปสถานีตำรวจภูธรบึงสามพันเพื่อร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลย ดังนี้ยอมเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายได้ว่า ผู้เสียหายได้ยืนยันต่อนาย ว. ผู้ใหญ่บ้าน และกำนันมาโดยตลอดว่าจำเลยให้ผู้เสียหายอมอ้วยวะเพศให้รวม 3 ครั้ง นอกจากนี้ยังได้ความจากพนักงานสอบสวนว่า ชั้นสอบสวนได้มีการสอบคำให้การผู้เสียหายต่อหน้าพนักงานอัยการ นักจิตวิทยาแล้ว ผู้เสียหายก็ยังยืนยันเช่นเดิม จึงทำให้คำเบิกความของผู้เสียหายมีน้ำหนักรับฟังได้อย่างมั่นคง แม้ผู้เสียหายจะเบิกความตอบโจทก์ถึงการกระทำของจำเลยในครั้งแรกและครั้งที่สองว่า ขณะเกิดเหตุมารดาของผู้เสียหายกำลังทำกับข้าวอยู่ที่หลังบ้าน แต่กลับตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ครั้งแรกมารดาของผู้เสียหายยังไม่กลับบ้าน ส่วนครั้งที่สองมารดาของผู้เสียหายทำกับข้าวอยู่หลังบ้าน อันเป็นการแตกต่างกันนั้น เห็นว่า ผู้เสียหายอายุเพียง 7 ปีเศษ นับว่ายังอ่อนเยาว์ต่อโลก การจดจำถึงเรื่องราวต่าง ๆ และตอบคำถามค้านของทนายจำเลยอาจจะสับสนไปบ้าง แต่ก็ทำให้มีผลถึงคำเบิกความของผู้เสียหายในส่วนของการกระทำความผิดของจำเลยเปลี่ยนแปลงไปด้วยไม่ ส่วนที่มารดาของผู้เสียหายเบิกความว่า ครวอยู่หลังบ้านที่เกิดเหตุ โดยอยู่แยกออกจากตัวบ้าน ตามปกติหากมารดาของผู้เสียหายเข้ามาในบ้านจะเปิดหน้าต่าง ซึ่งสามารถมองเห็นด้านหลังบ้านได้ และเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านว่า หากมองจากครัวเข้ามาจะเห็นภายในบ้าน มีโต๊ะทำกับข้าวอยู่ติดกับหน้าต่างด้านหัวนอน ตามปกติขณะที่มารดาผู้เสียหายทำกับข้าว จะมองเข้ามาดูโทรทัศน์ในบ้านด้วยนั้น เห็นว่า มารดาของผู้เสียหายมิได้ยืนยันว่าในวันเกิดเหตุทั้งสามครั้งนั้นได้เปิดหน้าต่างห้องนอนหรือไม่ ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่า ในขณะที่เกิดเหตุมารดาของผู้เสียหายจะมองเห็นเตียงนอนที่เกิดเหตุอันจะมีผลทำให้จำเลยไม่กล้าก่อเหตุคดีนี้หรือไม่ พยานหลักฐานในส่วนนี้จึงไม่เป็นข้อพิรุธ ที่มารดาของผู้เสียหายให้การในชั้นสอบสวนว่า ระหว่างที่ผู้เสียหายอมอ้วยวะเพศให้อยู่ที่นั้น จำเลยได้ใช้มือจับอ้วยวะเพศและใช้นิ้วมือล้วงล้ำเข้าไปในช่องคลอดของผู้เสียหายนั้น เห็นว่า เป็นการให้การเกินเลยไปจากคำเบิกความของผู้เสียหายและนาย ว. ซึ่งผู้เสียหายและนาย ว. ไม่เคยยืนยันถึงการกระทำของจำเลยดังกล่าวตามที่มารดาของผู้เสียหายอ้าง คำให้การของมารดาของผู้เสียหายในข้อนี้จึงไม่มีน้ำหนักรับฟัง ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในห้อง จำเลยบังคับให้ผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของจำเลย อมอ้วยวะเพศของจำเลยทำให้อ้วยวะเพศของจำเลยได้ล้วงล้ำเข้าไปในช่องปากของผู้เสียหาย โดยที่ผู้เสียหายไม่ยินยอม อันเป็นการกระทำชำเราผู้เสียหาย เพื่อสนองความใคร่ของจำเลยซึ่งเป็นบิดาเลี้ยงของผู้เสียหาย โดยข่มขู่ผู้เสียหายว่า ห้ามนำเรื่องนี้ไปบอกใคร มิฉะนั้นจะให้อมอ้วยวะเพศของจำเลยตลอดชีวิต พฤติการณ์ล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นดังกล่าว จำเลยกระทำการในลักษณะที่ตนมีอำนาจบังคับเหนือผู้เสียหายซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลย โดยผู้เสียหายต้องมีความยำเกรงเชื่อฟังกระทำตามคำสั่งของจำเลย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอันใดของจำเลย จำเลยได้กระทำความผิดโดยกระทำชำเราผู้เสียหายหลายกรรมต่างกันรวม 3 ครั้ง โดยในการกระทำความผิดแต่ละครั้งดังกล่าว จำเลยได้ข่มขืนใจผู้เสียหายเพื่อมิให้ผู้เสียหายนำเรื่องที่จำเลยกระทำชำเราดังกล่าวไปบอกแก่ผู้อื่น โดยทำให้ผู้เสียหายกลัวว่า

จะเกิดอันตรายแก่ร่างกายของผู้เสียหาย ด้วยการพูดข่มขู่จนผู้เสียหายเกิดความกลัว ไม่กระทำการนำเรื่องที่จำเลยกระทำซ้ำเราผู้เสียหายไปบอกผู้อื่น อันเป็นการกระทำความผิดในส่วนนี้อีกหลายกรรมต่างกันรวม 3 ครั้ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

กมล คำเพ็ญ · ทรงพล สงวนพงศ์ · จรรยา จิระเรืองรัตนา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4391/2565>